

gerne beskæmmes; de vente med Længsel paa at høre noget nærmere derom fra den højtærede Minister, og jeg antager, at jeg kan faa et Svar paa, om Haabet skal beskæmmes, eller om de kunne vente, at der vil blive tilstaaet dem større Frihed.

Dernæst skal jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, og det er, om han maatte være villig til at søge forelagt et Lovforslag her i Tinget om Tilsyn med ikke anerkendte Sygekasser — noget i Lighed med den Lov, som blev vedtagen i Fjor om Tilsynet med Begravelseskasser. Forholdene ere nemlig saaledes, at der efterhaanden er opstaaet en Kreds af Sygekasser, der ere oprettede af ganske enkelte Mænd og oprettede fuldstændig som Geschäft. Der er jo ikke noget at sige til, at der er en Del Sygekasser her i Landet, hvori saadanne Mennesker kunne finde Optagelse, som af en eller anden Grund ikke kunne optages i de anerkendte Sygekasser. Men det er galt, naar det bliver gjort til Geschäft for enkelte Mænd; det er galt, naar Lovene for saadanne Sygekasser blive stillede op paa en saadan Maade, at vedkommende, som have forsikret sig i god Tro, ikke, naar de blive syge, kunne faa nogen Sygehjælp. Jeg har særlig for mit Vedkommende haft et Tilfælde med en Sygekasse, som vel nok er en af de mest ondartede, man har af den Slags. Den har virket i nogle Aar, og den kalder sig højtravende: Den danske Bondestands Sygekasse. Den pyn-ter sig med nogle overordentlig høje Medlemsnummere, og for at det hele lettere skal glide ned, ere Lovene paa Forsiden forsynede med det danske Vaaben; mindre kan ikke gøre det. Jeg har haft Lejlighed til at erfare, at denne Sygekasse har søgt at fri sig for sine Forpligtelser overfor forsikrede, og det vilde højst sandsynlig ogsaa være lykkedes vedkommende at fri sig for sine Forpligtelser, hvis ikke andre tilfældig havde faaet fat i Historien. Jeg har forsøgt paa enhver Maade at faa gjort noget ved den og andre lignende Sygekasser, det er ikke lykkedes. Sygekasseinspektøren erklærer, at han intet har med denne Sag at gøre, hvad jeg heller ikke tror, han har i Henhold til den gældende Lov. Jeg har forsøgt at faa Sygekassen slaaet i Stykker paa anden Maade, det er hidtil ikke lykkedes. Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Minister, om han ikke skulde finde Anledning til at forelægge et Lovforslag, der stiller saadanne Kasser under et Tilsyn i Lighed

med det Tilsyn, som Begravelseskasserne ere komne under. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan genere de Sygekasser, der fuldt ud opfylde deres Forpligtelser mod deres Medlemmer, og de Sygekasser, der ikke ere af den Beskaffenhed, men som kun have til Formaal at skrabe saa mange Penge sammen til deres Indehaver som muligt, finder jeg det aldeles nødvendigt at faa stillet under et endogsaa ret skarpt Tilsyn, saa at Fattigfolk ikke blive narrede for deres Skillinger. Jeg vil haabe, at det maa lykkes at faa Ministeren til at forelægge et Forslag om Tilsyn med saadanne Sygekasser, det vilde ganske sikkert være overordentlig heldigt.

Endelig kunde jeg ønske at spørge den højtærede Indenrigsminister, om vi kunne vente et Lovforslag om Ændringer i Postlønningsloven. I saa Tilfælde vilde jeg bede den højtærede Minister tage Hensyn til de Anker, der lød, da vi sidst havde den Lov for, særlig med Hensyn til Provinspostbudenes Lønningssatser og den Klassifikation, de ere blevne Genstand for. Bypostbudene bleve den Gang delte i tre Klasser, den ene omfattende de københavnske Postbude, den anden Postbudene i de større Købstæder, og den tredie Postbudene i de mindre Købstæder, denne Klassifikation er uheldig. Lønningen bør være ens i alle Byer, og skal den saa nærmere reguleres, bør det ske ved et Opholds- eller Huslejetillæg, hvad man nu vil kalde det. Jeg vil bede den højtærede Minister om, hvis vi kunne vente det nævnte Lovforslag, at der da maa blive taget Hensyn hertil, jeg tror, det vilde glæde Postbudene rundt omkring, om man sørgede for, at de i saa Henseende blive stillede ens.

Til Slutning kunde jeg ønske at høre den højtærede Kultusministers Mening om følgende Sag. Der findes her i Sjællands Stift en Skolelærerenkekasse, som er frivillig, og hvis Statutter ere af 1829. Dens Styrelse bestaar af Biskoppen over Sjællands Stift og Stiftsprovsten. Lærerne, der ere interesserede i denne Kasse, ønske nu selv at overtage Styret, og det er ikke saa underligt, thi hvis Kassen vedblivende skal styres, som den er styret i den sidste Snes Aar, vil den ganske vist efterhaanden faa samlet en ganske overordentlig stor Formue, men den vil ikke komme Lærerenkerne til Hjælp. Det viser sig nemlig, at Medlemsantallet har været stadig synkende. Kassen havde i 1850: 350 Medlemmer, og naar det tages i Betragtning, at Lærerpersonalet siden den Tid vel i det